

Sygn. akt II K 785/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Belchatowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Robert Sobczak

Protokolant: Katarzyna Kaczmarek

w obecności oskarżyciela publicznego: K. S. z (...) (...) w Ł. Delegatura w P.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 31.01.2017 r., 06.03.2017 r., 27.03.2017 r., 13.04.2017 r., 18.05.2017 r. i 20.06.2017 r.

sprawy przeciwko J. A. (1) urodzonemu (...) w W., synowi E. i J. z domu S.,

oskarżonemu o to, że:

będąc prezesem spółki (...) we wrześniu 2015 roku urządził gry na automatach (...) nr (...) (...), (...) nr (...) (...) i (...) nr (...) (...) w lokalu na stacji paliw I. w S., wbrew art. 14 ust 1 i 23a Ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. nr 201, poz.1540),

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 kks

1) oskarżonego J. A. (1) w miejsce zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że będąc prezesem spółki (...) Sp. z o.o. z/s we W. w okresie od dnia 01 września 2015 roku do dnia 15 września 2015 roku w lokalu na stacji paliw I. w S., woj. (...) urządził gry na automatach (...) nr (...) (...), (...) nr (...) (...) i (...) nr (...) (...) wbrew przepisowi art. 23a ust1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (tj. Dz. U. z 2015 r., poz. 612) w ten sposób, że eksploatował ww. automaty poprzez udostępnianie ich do gier na nich, pomimo nie posiadania przez siebie koncesji lub zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie gier na automatach oraz nie będąc podmiotem wykonującym monopol państwa w tym zakresie po jego zarejestrowaniu przez naczelnika (...)

tj. przestępstwa wypełniającego dyspozycję art. 107 §1kks i na podstawie art.107§1kks w zw. z art. 23§1 i §3 kks wymierza mu karę 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych;

2) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 840 (osiemset czterdzieści) złotych opłaty i 144,33 (sto czterdzieści cztery 33/100) złote tytułem zwrotu wydatków.

Sygn. akt II K 785/16

UZASADNIENIE

W dniu 15 września 2015 r. funkcjonariusze (...) w P. M. T., J. D., K. B. i M. B. (1) przeprowadzili kontrolę w budynku kontenerowym znajdującym się na stacji paliw (...) przy ul. (...) w S.. Właścicielami gruntu na którym znajdował się ww. kontener było (...) Sp. jawna K.-G.. W trakcie kontroli obecny był pracownik stacji paliw (...) M. B. (2). W wyniku kontroli dokonano zatrzymania automatów do gier o nazwach (...) nr (...) (...), (...) nr (...) (...), (...) nr (...) (...). Właścicielem ww. zatrzymanych automatów była (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W., której Prezesem był wówczas J. A. (1). Urządzenia nie posiadały numeru fabrycznego, oznaczenia z numerem poświadczenia rejestracji i numerem

zezwolenia na urządzenie i prowadzenie gier. Kiedy do lokalu weszli kontrolujący, na jednym z automatów grał C. S., który twierdził, że gra o pieniądze, akurat nic tego dnia nie wygrał.

/dowód: zeznania świadka C. S. k. 263v od w zw. z k. 22 od słów „do lokalu” do słów „ich współwłaścicieli”, protokół kontroli wraz z dokumentacją fotograficzną z płytą k. 3-12, protokół oględzin k. 13-14, protokół zatrzymania rzeczy k. 15-17, odpis z KRS k. 31-32/

Na podstawie uprawnienia wynikającego z art. 32 ust. 1 pkt 13 ustawy o Służbie Celnej obecna na miejscu funkcjonariusz M. T. przeprowadziła eksperymenty na wymienionych urządzeniach, w wyniku których stwierdzono, że gry urządzone na tych automatach zawierają się w definicji gier na automatach określonych w art. 2 ust. 3 ustawy o grach hazardowych. W prowadzonych grach zapadały wygrane rzeczowe w postaci punktów, za które grający mógł kontynuować grę bez wpłaty środków pieniężnych. Ponadto zdobycz punktową można było zamienić na wygraną pieniężną, którą wypłacał automat. Wynik gry zależny był od przypadku (losowy).

/dowód: zeznania świadka M. T. k. 264-264v., protokół kontroli wraz z dokumentacją fotograficzną k. 1-6, 8-12, nagranie z eksperymentów k. 295 w zw. z k.7, protokół oględzin k. 13-14, protokół zatrzymania rzeczy k. 15-17/

Powyższe automaty zostały ustawione w kontenerze znajdującym się na terenie stacji (...) w wyniku zawartej w dniu 01 grudnia 2014 r. umowy o dzierżawę powierzchni użytkowej gruntu pomiędzy (...) Sp. J. G., (...)-(...) S., (...) reprezentowanej przez J. K., a (...) Sp. z o.o. z siedzibą w J. przy ul. (...) reprezentowaną przez Prezesa Zarządu M. S.. Przedmiotem prowadzonej przez ww. firmę dzierżawą powierzchnię użytkową gruntu były usługi na rzecz osób trzecich.

/dowód: protokół kontroli wraz z dokumentacją fotograficzną k. 1-12, protokół oględzin k. 13-14, protokół zatrzymania rzeczy k. 15-17, kserokopia umowy dzierżawy powierzchni użytkowej gruntu k. 34-35/

Automaty, na których przeprowadzono eksperymenty procesowe zostały zatrzymane przez funkcjonariuszy (...). W dniu 28.12.2015 roku Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny postanowieniem wydanym w sprawie sygn. akt II Kp 543/15 nakazał wydać (...) Sp. z o.o. z/s we W. zatrzymane wcześniej automaty do gier opisane w zarzucie.

(dowód: protokół zatrzymania rzeczy k.15-17, odpis postanowienia k. 138-139).

J. A. (1) ma 41 lat. Z zawodu jest (...). Pracuje w spółce (...) E. S. z uposażeniem ok. 1200 zł brutto. Ma dwoje dzieci w wieku 11 lat i 1 rok. był karany sądownie.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego J. A. k. 256-256v, karta karna 268-269/

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że prezesem i udziałowcem w firmie (...) Sp. z o.o. był od 29 lipca 2015 r. do 30 października 2015 r. Sądził, że ta działalność, o którą został oskarżony była legalna. J. A. (1) wyjaśnił, iż orientował się pod względem prawnym co do charakteru prowadzonej działalności i wynikało z uzyskanych informacji od prawników, że jest legalna i na prowadzenie gry na automatach nie musiał mieć koncesji.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego J. A. k.238 v w zw. z k. 162-164, k. 256v.)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o protokół kontroli przeprowadzonej przez funkcjonariuszy celnych (...) w P. Przebieg kontroli oraz wskazana dokumentacja w ocenie Sądu nie budzą wątpliwości. Przeprowadzone przez funkcjonariusza (...) w P. M. T. eksperymenty wykazały, iż automaty znajdujące się w budynku kontenerowym znajdującym się na stacji paliw (...) przy ul. (...) w S. umożliwiały prowadzenie gier w rozumieniu przepisów ustawy o grach hazardowych z dnia 19 listopada 2009 r. W prowadzonych eksperymentach (grach)

zapadały wygrane rzeczowe w postaci punktów. Wymienione punkty umożliwiały grającemu kontynuowanie gry bez konieczności wpłaty środków pieniężnych. Gracz mógł również zamienić rzeczony punkty na wygraną pieniężną, którą wypłacał automat. Powyższe potwierdzały zeznania M. T., która przeprowadzała eksperymenty i potwierdziła ich przebieg. Korespondują z nimi zeznania świadka C. S., który grał na jednym z automatów korzystając z wygranych punktów i słyszał, iż automaty wypłacały także pieniądze za wygrane gry. Świadek potwierdził ponadto, że gra na automacie miała charakter losowy. Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka.

Oskarżony nie kwestionował, iż zatrzymane automaty stanowiły własność spółki, której był w tym czasie prezesem i w tym zakresie Sąd dał jego wyjaśnieniom wiarę. Poza tym Sąd uznał jego wyjaśnienia za przyjętą linię obrony. Zaslaniał się on rozbieżnościami, które wynikały z interpretacji przepisów znajdujących zastosowanie w niniejszej sprawie.

Sąd dał wiarę zeznaniom M. B. (2), że pracował na stacji paliw, gdzie stały sporne automaty do gier. Jego zeznania jednak nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia w tej sprawie.

Sąd nie uwzględnił wniosku obrońcy oskarżonego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu badania automatów do gier na okoliczności podane w tezie dowodowej na rozprawie w dniu 06.03.2017 roku oraz na okoliczność ustalenia, czy gry rozgrywane na tego rodzaju automatach mają charakter losowy, gdyż dowodu dotyczącego ściśle automatów do gier opisanych w zarzucie stawianym oskarżonemu nie dało się przeprowadzić w sposób obiektywny, ponieważ automaty te zostały w toku postępowania przygotowawczego wydane podmiotowi uprawnionemu do ich odbioru, natomiast dowód na okoliczność ustalenia, czy gry rozgrywane na tego rodzaju automatach mają charakter losowy w sposób oczywisty zmierzał do przedłużenia postępowania w tej sprawie, gdyż odnośnie zabezpieczonych automatów do gier opisanych w zarzucie był przeprowadzony w toku postępowania przygotowawczego eksperyment procesowy, który został opisany w protokole kontroli i dołączony do akt sprawy. Ponadto wydane automaty nie posiadały oznaczeń (np. numeru fabrycznego) wobec czego uwzględnienie wniosku obrońcy oskarżonego o dopuszczanie na tym etapie postępowania dowodu z opinii biegłego sądowego, który miałby dokładnie sprawdzić dostarczone teraz przez oskarżonego automaty nie jest celowe, gdyż taki dowód nie byłby obiektywny. Organy celne przeprowadzając postępowanie dowodowe w oparciu o unormowania zawarte w ustawie z 1997 r. Ordynacja podatkowa są uprawnione do samodzielnego dokonywania ustaleń czy dana gra jest grą na automatach w rozumieniu art. 2 ust. 3 i 5 u.g.h. (por. wyrok WSA w G. W. (1)z dnia 17 lutego 2016 r., (...) SA/Go 922/15). Zbiór środków dowodowych pozostających na gruncie ustawy Ordynacja podatkowa w dyspozycji organów celnych uzupełniła ustawa o Służbie Celnej, dopuszczając w art. 32 ust. 1 pkt 13 możliwość "przeprowadzenia w uzasadnionych przypadkach w drodze eksperymentu, doświadczenia lub odtworzenia możliwości gry na automacie, gry na automacie o niskich wygranych lub gry na innym urządzeniu". Jest to więc instrument procesowy możliwy do zastosowania, jak każdy inny dozwolony przez prawo. Wyniki eksperymentu podlegają ocenie na tych samych zasadach, jak inne dowody, z tym, że ma on bez wątpienia charakter dowodu bezpośredniego. Sąd nie miał wątpliwości co do prawidłowości przeprowadzonych przez M. T. eksperymentów z zatrzymanymi automatami i po odtworzeniu na rozprawie płyty z nagraniem z przebiegu tych eksperymentów widać, że gry na zatrzymanych automatach miały charakter losowy.

Dla przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej skarbowej zasadnicze znaczenie miała notyfikacja przepisów ustawy o grach hazardowych i ocena czy działanie oskarżonego odbywało się w usprawiedliwionej nieświadomości karalności zarzucanego mu czynu.

W orzecznictwie sądowym podnoszono rozbieżności co do przepisów art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych (dalej ugh) – tzn. co do tego, czy stanowią one tzw. przepisy techniczne w rozumieniu do niedawna jeszcze obowiązującej dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 22.6.1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, a jeżeli stanowią one „przepisy techniczne” w rozumieniu tego aktu prawnego, to czy wobec faktu (bezsprzeczony) nienotyfikowania tych przepisów KE sądy karne w sprawach o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks lub o wykroczenie skarbowe z art. 107 § 4 kks są uprawnione na podstawie art. 91 ust. 3 Konstytucji RP do odmowy ich stosowania jako niezgodnych z prawem unijnym.

W dniu 13 października 2016 roku (...) wydał orzeczenie w sprawie C-305/15, zgodnie z którym przepis taki jak art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych nie stanowi „przepisu technicznego” w rozumieniu dyrektywy 98/34. W tych okolicznościach nie ma konieczności badania skutków naruszenia obowiązku zgłoszenia przepisów technicznych. (...) wskazał, iż art. 1 dyrektywy 98/34 należy interpretować w ten sposób, że przepis krajowy, taki jak ten będący przedmiotem postępowania głównego nie wchodzi w zakres pojęcia „przepisów technicznych” w rozumieniu tej dyrektywy, podlegających obowiązkowi zgłoszenia na podstawie art. 8 ust. 1 tej samej dyrektywy, którego naruszenie jest poddane sankcji w postaci braku możliwości stosowania takiego przepisu.

Poza tym Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 stycznia 2017 r. w sprawie I KZP 17/16 stwierdził, iż kolizja prawa krajowego z prawem unijnym, w świetle zasady bezpośredniego stosowania prawa Unii Europejskiej (art. 91 ust. 3 Konstytucji), może prowadzić do zastąpienia przepisów krajowych uregulowaniami prawa unijnego albo do wyłączenia normy prawa krajowego przez bezpośrednio skuteczną normę prawa Unii Europejskiej. W konsekwencji, norma niestosowania krajowego przepisu technicznego, którego projektu nie notyfikowano Komisji Europejskiej, wynikająca z dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. WE L 204 z 21.07.1998 r., ze zm.), wyłącza możliwość zastosowania w sprawie o przestępstwo z art. 107 § 1 kks przepisu art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2015 r., poz. 612) w pierwotnym brzmieniu. Natomiast art. 6 ust. 1 tej ustawy mógł i może nadal stanowić uzupełnienie normy blankietowej zawartej w art. 107 § 1 kks, o ile okoliczności faktyczne konkretnej sprawy pozwalają na ustalenie, że przepis ten ma zastosowanie i został naruszony. Zatem oskarżony nie może bronić się nienotyfikowaniem art. 6 ustawy o grach hazardowych. Nowelizacja art. 14 ustawy o grach hazardowych z dnia 12 czerwca 2015 r. została notyfikowana, a czasookres zarzucanego czynu kończy się 15 września 2015 r. Natomiast Sąd zwraca uwagę, że w rozważaniach na temat notyfikacji przepisów ustawy o grach hazardowych zupełnie pomija się fakt naruszenia art. 23a ust 1 przedmiotowej ustawy, który nie jest przepisem technicznym. Przypomnieć również należy, że do wydania orzeczenia przez (...) istniała jedyne rozbieżność w orzecznictwie, która automatycznie nie powodowała, że przepisy ustawy o grach hazardowych, uzupełniające art. 107 kks nie obowiązywały. Tym bardziej, że Trybunał Konstytucyjny stwierdził m.in., że notyfikacja tzw. przepisów technicznych, o której mowa w dyrektywie 98/34/WE, implementowanej do polskiego porządku prawnego rozporządzeniem w sprawie notyfikacji, nie stanowi elementu konstytucyjnego trybu ustawodawczego. Notyfikacja tzw. przepisów technicznych jest unijną procedurą, w jakiej państwo członkowskie jest zobowiązane do informowania Komisji Europejskiej i innych państw członkowskich o projektowanych przepisach technicznych, a także do uwzględniania zgłoszonych przez nie szczegółowych opinii i uwag „tak dalece, jak to będzie możliwe przy kolejnych pracach nad projektem przepisów technicznych” – art. 8 ust. 2 dyrektywy 98/34/WE. Notyfikacja, jako unijna procedura swoistej „uprzedniej kontroli”, w której dochodzi do opiniowania i zgłaszania uwag przez Komisję Europejską oraz inne państwa członkowskie dotyczących przepisów technicznych, mających stanowić dopiero projekt ustawy, nie ma zakotwiczenia w Konstytucji. Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego, dochowanie czy też niedochowanie procedury notyfikacyjnej nie ma wpływu na ocenę dochowania konstytucyjnego trybu stanowienia ustawy. Trybunał Konstytucyjny uznał tym samym, że brak notyfikacji projektu 13 ustawy o grach hazardowych nie stanowił naruszenia takich reguł stanowienia ustaw, które mają swoje wyraźne źródło w przepisach Konstytucji i które dotyczyłyby w sensie treściowym konstytucyjnego trybu ustawodawczego. Jednocześnie Trybunał wskazał, że brak notyfikacji kwestionowanych przepisów art. 14 ust. 1 i art. 89 ust. 1 pkt 2 ustawy o grach hazardowych nie stanowi takiego naruszenia pozakonstytucyjnej procedury ustawodawczej, które byłoby równoznaczne z naruszeniem art. 2 i art. 7 Konstytucji. Jak podkreślono przy tym, ewentualne niedopełnienie obowiązku notyfikacji Komisji Europejskiej, a więc hipotetyczne zaniedbanie o charakterze formalnoprawnym unijnej procedury notyfikacji, nie pociąga za sobą automatycznie konieczności uznania, że doszło do naruszenia standardów konstytucyjnych w zakresie stanowienia prawa. Nie można bowiem przyjąć, że każde, choćby potencjalne, uchybienie proceduralne, stanowi zawsze podstawę niekonstytucyjności aktu normatywnego i prowadzi w rezultacie do utraty przez ten akt mocy obowiązującej.

Idąc za orzeczeniem (...) z dnia 13 października 2016 r. jak i Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2017 r. sprawca czynu z art. 107 kks może odpowiadać co najmniej za naruszenie art. 6 ustawy o grach hazardowych. Tym samym Sąd

uznał, że oskarżony może odpowiadać za naruszenie art. 23a ust 1 ww. ustawy, który został powołany w zarzucanym mu czynie.

Zdaniem Sądu oskarżony nie pozostawał w usprawiedliwionej nieświadomości karalności zarzucanego mu czynu.

Kodeks karny skarbowy posługuje się w art. 10 § 4 kks pojęciem "nieświadomości karalności czynu". Nieświadomość karalności czynu polega na przekonaniu sprawcy, że dane zachowanie nie jest penalizowane. Od odpowiedzialności karnej uwalnia go tylko usprawiedliwiona nieświadomość karalności. Z ustaleń faktów poczynionych przez Sąd musi zatem wynikać, że sprawca podjął starania, w wyniku których uzyskał pewne informacje, że jego czyn nie podlega odpowiedzialności karno-skarbowej. Badając formułę usprawiedliwienia, należy przecież odwoływać się do wzorca osobowego zachowania przeciętnego obywatela. W wypadku prawa karnego skarbowego często jednak w grę wchodzić będzie model osobowy o podwyższonym standardzie wymagań. Taka też być musi miara dla profesjonalisty w obrocie gospodarczym, który dla zarobku zamierza prowadzić działalność z świadomością jej reglamentowania przez państwo. Im zaś wyższe oczekiwania od sprawcy, tym możliwość wystąpienia błędu usprawiedliwionego mniejsza (por. wyrok SN z dnia 3 lutego 1997 r., II KKN 124/96, OSNKW 1997/5-6/46).

W niniejszej sprawie nie możemy mówić o błędzie co do karalności czynu. Oskarżony znał ustawę o grach hazardowych. Wiedział również, że jej naruszenie jest karane przez kks. Sam wskazywał, iż orientował się co do przepisów. Miał świadomość jedynie tego, że istnieje rozbieżna linia orzecnicza, którą wykorzystywał dla swojej działalności. Wykorzystanie tego faktu było dla niego opłacalne, bowiem dzięki temu zarabiał pieniądze. Poza tym zwrócić należy uwagę na to, że umieścił automaty w małej miejscowości z dala od własnego miejsca zamieszkania, co świadczy o świadomości oskarżonego o nielegalności swojego zachowania. Jeżeli oskarżony uważał, że jego działanie jest legalne mógłby wynająć lokal w dużym mieście, tymczasem on nie reklamował usług swojej spółki, by mieć jak najwięcej klientów. Ponadto wstawione automaty do gry przez spółkę, której oskarżony w okresie objętym zarzutem był prezesem nie miały odpowiednich oznaczeń, a on nie posiadał żadnej koncesji lub zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie gier na automatach.

Analizując zatem zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, że oskarżony dopuścił się dokonania zarzucanego mu czynu. Nie ma w tej sprawie okoliczności wyłączających winę oskarżonego, gdyż jest on sobą pełnoletnią i poczytalną. Ponadto czyn oskarżonego był bezprawny, a stopień jego społecznej szkodliwości jest znacznie wyższy niż znikomy.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał J. A. (1) w miejsce zarzucanego mu czynu za winnego tego, że będąc prezesem spółki (...) Sp. z o.o. z/s we W. w okresie od dnia 01 września 2015 roku do dnia 15 września 2015 roku w lokalu na stacji paliw I. w S., woj. (...) urządził gry na automatach (...) nr (...) (...), (...) nr (...) (...) i (...) nr (...) (...) wbrew przepisowi art. 23a ust1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (tj. Dz. U. z 2015 r., poz. 612) w ten sposób, że eksploatował ww. automaty poprzez udostępnianie ich do gier na nich, pomimo nie posiadania przez siebie koncesji lub zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie gier na automatach oraz nie będąc podmiotem wykonującym monopol państwa w tym zakresie po jego zarejestrowaniu przez naczelnika urzędu celnego.

Sąd zmienił opis czynu zarzucanego oskarżonemu, gdyż ramy czasowe tego czynu zawarte w akcie oskarżenia wskazują, że miał on miejsce we wrześniu 2015 roku, a więc od 01.09. 2015 roku do 30.09.2015 roku. Tymczasem w dniu 15.09.2015 roku automaty do gier zostały już zatrzymane po przeprowadzonej kontroli przez pracowników (...) w P.. Tak więc oskarżony czynu tego mógł się dopuścić jedynie w okresie od 01.09.2015 roku do 15.09.2015 roku. Sąd ponadto z opisu czynu wyeliminował art. 14 ust1 ustawy o grach hazardowych mając na uwadze wcześniejsze rozważania dotyczące tego przepisu.

Zgodnie z dyspozycją art. 2 ust. 3 ustawy o grach hazardowych grami na automatach są gry o wygrane pieniężne lub rzeczowe na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych i elektronicznych, w tym komputerowych, zawierające element losowości. Status gier na automatach posiadają również gry na takich urządzeniach, organizowane w celach komercyjnych, o charakterze losowym, w których grający nie ma możliwości uzyskania

wygranej pieniężnej lub rzeczowej (art. 2 ust. 5 ustawy o grach hazardowych). Niewątpliwie w niniejszej sprawie mamy do czynienia z automatem w rozumieniu art. 2 ust. 5 ustawy o grach hazardowych, co zresztą nie było kwestionowane.

Stosownie natomiast do treści art. 23a ust. 1 ustawy o grach hazardowych, automaty i urządzenia do gier, z wyjątkiem terminali w kolekturach gier liczbowych służących wyłącznie do urządzania gier liczbowych, mogą być eksploatowane przez podmioty posiadające koncesję lub zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie gier losowych lub gier na automatach oraz przez podmioty wykonujące monopol państwa, po ich zarejestrowaniu przez naczelnika urzędu celnego. Jak z kolei wskazuje dyspozycja art. 23 d ww. ustawy Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki rejestracji i eksploatacji automatów i urządzeń do gier, uwzględniając ochronę interesów uczestników gier i zabezpieczenie wykonywania zobowiązań wobec budżetu państwa.

Powyższe oznacza, iż istnieje obowiązek rejestracji automatów i urządzeń do gier wskazanych w ustawie, którego to z pewnością oskarżony nie spełnił. Poza tym J. A. (1) nie posiadał koncesji ani zezwolenia, jak również nie wykonywał monopolu Skarbu Państwa. W konsekwencji tego, spełnione zostały wszystkie znamiona przestępstwa z art. 107 § 1 kks polegającego na urządzaniu lub prowadzeniu gier na automatach wbrew przepisom ustawy. Dlatego też, Sąd przyjął, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję art. 107 § 1 kks poprzez naruszenie przepisu art. 23a ust. 1 ustawy 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. 2015 poz. 612 ze zm.) .

Przy wymiarze kary na niekorzyść J. A. (1) Sąd poczytał jego uprzednią karalność, działanie z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej w sposób przestępczy.

Jako okoliczności łagodzące Sąd przyjął ustabilizowany tryb życia oskarżonego.

W przekonaniu Sądu wymierzona na podstawie art. 107 § 1 kks oskarżonemu grzywna w wymiarze 120 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 70 złotych odpowiada przede wszystkim stopniowi winy oraz społecznej szkodliwości jego czynu. Podkreślić, bowiem trzeba, że oskarżony działał umyślnie. Zwrócić uwagę należy również na to, iż wykazał się on świadomą ignorancją wobec obowiązujących przepisów.

W oparciu o dochody oskarżonego, jego sytuację rodzinną i majątkową, a także możliwości zarobkowe oraz art. 23 §1 i 3 kks Sąd ustalił wysokość stawki dziennej na kwotę 70 złotych.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 840 złotych tytułem opłaty zgodnie z art. 3 ust 1 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U nr 49 z 1983 r., poz. 223 z późn. zm) oraz kwotę 144,33 złotych tytułem zwrotu poniesionych w sprawie wydatków, na które składają się koszty karty karnej, a także ryczałt związany z doręczeniem pism w postępowaniu sądowym oraz koszty podróży świadków.